

“Modern yaşamın stres ve kaygılarının altında asırlık sorular yatıyor: ‘Yeterince iyi miyim?’ ve ‘Yeterince yaptım mı?’ Bu sorular bazılarını musallat olur, bazılarını harekete geçirir ve birçoğunu da kayıtsızlığa ya da umutsuzluğa sürükler. Güvenilir olduğu kadar okunabilir olan bu sayfalarda Michael Reeves hem sorununuzun köklerini hem de bu soruya verdiğimiz yanıtların başarısızlığını gözler önüne seriyor. Ancak daha sonra, basit ve ilgi çekici bir şekilde, bizi Hristiyan Müjdesi’nde bize sunulan yaşamı dönüştüren çözüme yönlendiriyor. Tanrı Önünde Doğru kitabı, sonsuza dek sürecek bir mesaj içeren kısa bir kitap.”

Sinclair Ferguson

Sistematik Teoloji Şansölye Profesörü,
Reformed Theological Seminary;
Öğretim Üyesi, Ligonier Ministries

“Küçük bir anahtar, özgürlüğe götüren büyük bir kapıyı açabilir. Çok yetenekli bir yazar olan Dr. Reeves’in bu küçük eseri, Tanrı’nın tanrısızları yalnızca Mesih’e iman aracılığıyla karşılıksız bir armağan olarak aklatma vaadinin anahtarını elinde tutmaktadır. Tanrı bu kitabı birçok kişiyi ruhsal özgürlüğe kavuşturmak için kullansın. Bu kolay okunan ve şiddetle tavsiye edilen kitabın kopyalarını satın alın ve kurtulmamış olanla-

ra, güvence için mücadele eden kurtulmuş olanlara ve inançlarını güçlendirmek için köklü imanlılara verin.”

Joel R. Beeke

Puritan Reformed Theological Seminary Rektörü
Grand Rapids, Michigan

“Bir insanın sorabileceği belki de en büyük soru ‘Tanrı önünde doğru muyum?’ sorusudur. Bu yararlı kitap, Tanrı’nın Kutsal Kitap’ta bu hayati soruyu nasıl yanıtladığını araştırmaktadır. Okurken birçok kişinin aklanma doktrinine yeniden hayret edeceğini umuyor ve daha fazla kişinin (belki sizin bile) Tanrı’nın önünde doğru kılınmanın sevincini tatması için dua ediyorum.”

Matthew Boswell

İlahi yazarı; The Trails Kilisesi Pastörü,
Celina, Texas

Tanrı'nın Önünde Doğru

Michael Reeves

KARANLIKTAN IŞIĞA YAYINLARI

info@karanliktanisisiga.com
www.karanliktanisisiga.com
www.UnionPublishing.org

Kitap: Tanrı'nın Önünde Doğru
Yazar: Michael Reeves
Özgün Adı: Right with God
Çevirmen: Göksel Erdoğan
Çeviri Editörü: Çetin Erdoğan
Düzeltilen: Özge Erdoğan
Tasarım: Aysun Alsancak

ISBN: 978-625-96426-5-9
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 52351

© 2022 by Michael Reeves. All rights reserved. Originally published by Union Publishing. Translated and printed by permission.

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve izin ile kullanılmıştır. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayın, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç herhangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerinin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır. Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

Basım: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
Ekim 2025

İçindekiler

- Temeller Serisi Önsöz 7
- 1 – Özgürleştiren Sevgi 13
- 2 – Aklanma Her Şeyi Değiştirir 23
- 3 – Yeni Giysiler 29
- 4 – Şaşırtıcı Takas 39
- 5 – Evet, Ama... Eylemleri ve İmanı Nasıl Açıklayabiliriz? 47
- 6 – Evet, Ama... Günah İşlemeye Devam Edecek miyiz? 53
- 7 – Evet, Ama... Gerçekten Bilebilir miyim? 59
- 8 – “Haleluya! Ne Büyük Bir Kurtarıcı!” 65

Temeller Serisi Önsöz

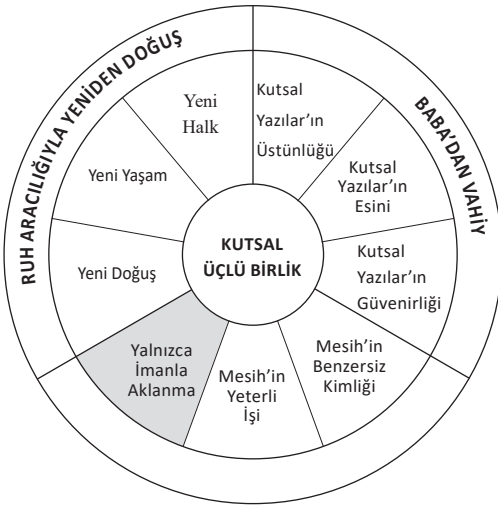
Çok basit bir şekilde, bu seri Müjde'nin temel, tartışılmaz gerçeklerini tanıtmaktadır.

Peki bunlar nedir? Elçi Pavlus, Romalılara yazdığı mektubun giriş cümlesinde Müjde'den şu şekilde söz eder:

İsa Mesih'in kulu, Tanrı'nın Müjdesi'ni yaymak üzere seçilip elçi olmaya çağrılan ben Pavlus'tan selam! Tanrı, Oğlu Rabbimiz İsa Mesih'le ilgili bu Müjde'yi peygamberleri aracılığıyla Kutsal Yazılar'da önceden vaat etti. Rabbimiz İsa Mesih beden açısından Davut'un soyundandır; kutsallık ruhu açısından ise ölümden dirilmekle Tanrı'nın Oğlu olduğu kudretle ilan edildi. (Rom. 1:1-4)

TANRI ÖNÜNDE DOĞRU

Pavlus için Müjde Tanrı merkezli bir mesajdır: “Tanrı’nın Müjdesi”dir. Üçlülük bir mesajdır: Baba, Oğlu’nu Ruh’un gücünde açıklar. Kutsal Kitap’a dayalı bir mesajdır: “Kutsal Yazılar’da” ilan edilmiştir. Tanrı’nın Oğlu olan Mesih ve O’nun fidyeyle kurtarma işiyle ilgilidir. Ve Ruh’un yeniden doğduran gücüyle etkin kılınmış bir bildiridir. Başka bir deyişle, Hristiyan Müjdesi Baba, Oğul ve Ruh’la ve Baba, Oğul ve Ruh’un vahiy, kurtuluş ve yeniden doğuş işleriyle ilgili iyi haberdur.¹

Bu gerçeklerin hepsi birbiriyle bağlantılıdır ve birlikte bizim güzel, Kutsal Kitap’a dayalı, Üçlü-birlikçi, Mesih merkezli ve Ruh’tan kaynaklanan iyi haberimizi oluştururlar. Bu seri, okuyuculara bu Müjde’yi tanıttak ve okuyucuları bu Müjde’de tazeleyecektir. Bu seride yer alan on kısa kitap, bu diyagramın iki iç dairesinde gösterildiği gibi Müjde’nin en temel konu alanlarını kapsamaktadır.

Her bir kitap kendi konu alanını ele alacaktır, ancak bu serinin amacı sadece içerik aktarmak değildir. Ne de olsa Müjde sadece bir vahiy değildir. *Kurtaran ve yeniden doğduran* bir vahiydir. Bu nedenle, okudukça yenilenmeniz ve “kutsal Tanrı’nın yüceliğine” (1.Ti. 1:11 – Thomas Cosmades Çevirisi) tapınmanız ve bundan zevk almanız dileğiyle.

Michael Reeves

Seri Editörü

---

¹ Bu diyagram ilk olarak burada kullanılmış ve açıklanmıştır: Michael Reeves, *Gospel People: A Call for Evangelical Integrity* (Wheaton, IL: Crossway, 2022), 20, 119.

“Hayatın bir önemi var mı?”

Evet.

“Benim bir değeri var mı?”

Evet.

“Bağışlanmayı bilebilir miyim?”

Evet.

“Bilinebilir ve sevinebilir miyim?”

Evet, evet, evet. Milyonlarca kez, evet!

İşte bizim seviyemize inen bir Tanrı. Elini uzatan
ve “Korkma” diye fısıldayan Tanrı.

İşte İsa!

Emma Scrivener

A New Name: Grace and Healing for Anorexia

Özgürleştiren Sevgi

Birinin sizi sevmesini ve kabul etmesini nasıl sağlarsınız? Kendinizi daha çekici hâle getirirsiniz, değil mi? Kendinizi daha sevilebilir ve çekici hâle getirirsiniz. Tüm reklamların bize söylediği budur; sosyal medyanın durmak bilmeyen vızıltısı budur.

Oysa Tanrı'da bunun tam tersi söz konusudur. Tanrı'da, başarısız, bozulmuş insanlar (Martin Luther'in ifade ettiği gibi) “sevildikleri için çekicidirler; çekici oldukları için sevilmezler.” Başka bir deyişle, Tanrı insanları kendilerini düzelttikleri için sevmez: başarısızlıkları sever ve bu sevgi onların gelişmesini sağlar.

Bu, Tanrı'nın önünde doğru olmak hakkında küçük bir kitaptır. Hristiyan Müjdesi'nin merke-

zinde yer alan gerçek hakkında bir kitaptır: aklanma.

Yüzyıllar boyunca tutarlı bir tanıklık vardır: bu gerçeği öğrenenler, bunun anlatılamayacak kadar tatlı bir özgürlük olduğunu görmüşlerdir. William Tyndale bunu “insanın yüreğini sevin-diren, şarkı söyleten, dans ettiren ve sevinçten sıçratan neşeli, mutlu ve sevinçli bir haber” olarak adlandırmıştır. Thomas Bilney “bu bana olağanüstü bir rahatlık ve huzur verdi, öyle ki çürük kemiklerim sevinçten sıçradı” demiştir. Charles Wesley, “Zincirlerim düştü, kalbim özgürleşti; kalktım, ilerledim ve Seni izledim” diye ilahi söyledi.

Eğer böyle bir özgürlüğü henüz bilmiyorsanız, bugün bu özgürlükle tanışmanızı dilerim.

Cennete Girmek – Ama Nasıl?

Genç Martin Luther, Tanrı'nın önünde nasıl doğru olacağını bilmiyordu ve bu onu perişan ediyordu. Gerçi bu onun suçu değildi: Tanrı'nın önünde doğru olmanın yolunun içsel bir gelişim sürecinden geçtiğine inandırılarak yetiştirilmişti. Yani, Tanrı, lütfunu yüreklerimize dökerek onları azar azar daha kutsal ve cennete uygun, azar azar daha doğru (ya da “aklanmış”) hâle getirir.

Bu öğretişlerin hiçbirini onu mutsuz etmek için değildi; tam tersiydi! Bir teolog teselli edici bir şekilde, “Tanrı elinden gelenin en iyisini yapanları lütfundan mahrum bırakmayacaktır,” diyordu. Ama Luther hâlâ emin değildi: Elinden geleni yapmış mıydı? “Aklanmış” ya da cennete gitmeye uygun olacak kadar ilerlemiş miydi? Ya aniden ölürse ne olacaktı? Cennet için yeterince doğru olabilecek miydi?

“Rahip olacağım”

Luther’in inancının sınanması, yirmi bir yaşındayken, üniversitesine doğru yürüdüğü sırada gerçekleşti. Ani ve şiddetli bir fırtınada, bir şimşek onu yere çarptı. Ölümden ve onu takip edebilecek kaderden dehşete düşerek, “Azize Anne, bana yardım et! Bir rahip olacağım!” diye haykırdı. Tanrı’ya haykırmaya cesaret edemedi, çünkü kutsal bir Tanrı onun gibi bir günahkârı dinler miydi? Bunun yerine, Meryem’in annesi Azize Anne’ye dua etti; onun Luther hakkında Meryem’e iyi şeyler söyleyeceğini ve ardından da Meryem’in de yine Luther hakkında İsa’ya iyi şeyler söyleyeceğini umuyordu.

Ve böylece fırtınadan kurtulan genç Martin, bir rahip olarak yaşamaya başladı. Bir anlamda, bunu sevmişti. En büyük korkusu ölmek ve Yargıcı olan Tanrı’nın huzuruna çıkmaktı. Ancak rahip olmak ona altın bir fırsat olarak gördüğü şeyi verdi: kendini Tanrı için daha çekici hâle getirebilir ve böy-

lece –umut ediyordu ki– Tanrı’nın sevgisini kazanabilirdi.

Ve o da bunun peşinden gitti. Birkaç saatte bir manastırdaki küçük hücrelerinden çıkıp şapeldeki ayine giderdi; gece yarısı ayinleriyle güne başladıktan sonra sabah altıda bir tane daha, dokuzda bir tane daha, on iki- de bir tane daha ayine katılarak güne devam ederdi. Sık sık üç gün boyunca ekmek ya da su almadığı olurdu. Tanrı’yı hoşnut etmek umuduyla kışın soğuşunda bile bile donmaya hazırdı. Günah çıkarmaya zorlandığında, itiraflarını dinleyenleri yorar, en son işlediğı günahları sıralamak için altı saatini harcardı.

“Ama yeterince iyi miyim?”

Yine de Luther ne kadar çok şey yaparsa, o kadar çok sıkıntıya düşüyordu. Yeterince sadık mıydı? Niyetleri doğru muydu? Luther kendini giderek daha derin bir iç gözlemin içinde buldu. Ahlaki kirliliğinin ve Tanrı’ya

çekici gelmemesinin davranışlarından daha derinlere indiğini hissetmeye başladı. Kendisini kendi içine doğru meyletmiş ve temelde bencil bir adam olarak görmeye başladı. Tüm iyi davranışları ve dinî tutumları sorunu çöz-müyor, sadece gizliyordu.

Daha da kötüsü, rahip Luther Tanrı'yı, mükemmellik isteyen ve ceza vermekten başka bir şey yapmayan sevgisiz bir zorba olarak görmeye başlamıştı. "Ayıplanacak bir yönü olmayan bir rahip olarak yaşamama rağmen, Tanrı'nın önünde son derece rahatsız bir vicdana sahip bir günahkâr olduğumu hissediyordum," diye yazacaktı daha sonra. "Günahkârları cezalandıran adil Tanrı'yı sevmiyordum, evet, nefret ediyordum ve gizliden gizliye, küfrederek olmasa bile, kesinlikle çok homurdanarak Tanrı'ya kızı-yordum."

Ve o derin karanlıkta olduğu yerde mutlu keşfini yaptı.

“Anlamaya başladım”

Hücresinde Kutsal Kitap okuyan Luther, elçi Pavlus’un Romalılara yazdığı mektupta ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu:

Tanrı’nın insanı akladığı, Müjde’de açıklanır. Aklanma yalnız imanla olur. Yazılmış olduğu gibi, “İmanla aklanan yaşayacaktır.” (Rom. 1:17)

Bu ne anlama geliyor olabilir? Ve “Tanrı’nın aklaması (doğruluğı)” tam olarak nedir? Tanrı dürüst olduğu ama ben olmadığım için O’nunla birlikte olamaz mıyım? Luther de böyle düşünmüştü. Ama “sonunda” şöyle yazdı,

Tanrı’nın aklamasının (doğruluğunun), doğru kişinin Tanrı’nın *bir armağanıyla*, yani imanla yaşaması olduğunu anlamaya başladım.

“Önce O beni sevdi”

Bu farkındalık her şeyi değiştirdi. Sanki Luther’in tüm dünyası ters yüz olmuştu. Tanrı’nın bizden hiçbir şekilde sevgisini ve kabulünü *kazanmamızı* istemediğini gördü. Tanrı’nın aklaması (doğruluğu), bizimle bir *armağan* olarak paylaştığı bir şeydir. Tanrı’nın önünde kabul edilme, bağışlanma ve O’nunla barışma basit bir iman ya da güvenle elde edilebilir. Tanrı’nın iyi lütuflarına çalışarak ulaşamayız.

Luther’in Kutsal Kitap’ta bulduğu şey gerçekten de iyi haberdur: insanlardan onları sevmeyen önce kendilerini çekici hâle getirmelerini istemeyen ve önce kendisinin sevdiği, iyi yürekli ve cömert bir Tanrı. Luther iyi olmak için kendi çabalarına güvenmek yerine, Tanrı’nın vaat sözünü kabul edebileceğini gördü. O zaman tüm mücadeleleri ve kaygıları, yerini mutlu bir güven ve esenliğe bırakabildi. “İşte o an,” diyordu Luther coşkuyla, “tamamen yeniden doğduğumu ve açık kapılardan cennete girdiğimi hissettim.”

DÜŞÜNÜN veya TARTIŞIN

1. Reklamalarda ve sosyal medyada çekiciliğın tasviri, sevgi kavramından nasıl farklıdır?
2. Tanrı'nın başarısız ve bozulmuş insanlara olan sevgisinin önemi nedir?
3. William Tyndale, Thomas Bilney ve Charles Wesley gibi tarihi figürler, aklanmanın gerçekliğıyle ilgili deneyimlerini nasıl anlatmaktadırlar?
4. Aklanma hakkındaki gerçeğı anlamının ve kabul etmenin sonucunda ortaya çıkan duygusal ve ruhsal dönüşümler nelerdir?

– 2 –

Aklanma Her Şeyi Değiştirir

Martin Luther Romalılar'ı okurken dönüşüme uğradı. Şimdi biraz daha derinlere inelim ve daha fazlasını öğrenelim.

Pavlus'un Romalılara mektubu, elçinin Tanrı'yla nasıl doğru ilişki kurulacağına dair anlayışının kalbine iner. İlk üç bölümde Pavlus tüm insanların –yani bizlerin– günahtan suçlu olduğunu ve Tanrı tarafından mahkûm edildiğimizi belirtir. “Doğru kimse yok, tek kişi bile yok” (Rom. 3:10).

Ama durun, başka bir şey daha var:

TANRI ÖNÜNDE DOĞRU

Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı. İnsanlar İsa Mesih'te olan kurtuluşla, Tanrı'nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar. (Rom. 3:23–24)

Peki, Pavlus “aklanırlar” kelimesiyle ne demek istiyor? Pavlus bunu Romalılar 4'te açıklamaya devam eder ve imanlıların atası İbrahim'i örnek gösterir:

Şu halde soyumuzun atası İbrahim'in durumu için ne diyelim? Eğer İbrahim yaptığı iyi işlerden dolayı aklandıysa, övünmeye hakkı vardır; ama Tanrı'nın önünde değil. Kutsal Yazı ne diyor? “İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış [*doğru*] sayıldı.” Çalışana verilen ücret lütuf değil, hak sayılır. Ancak çalışmayan, ama tanrısız aklayana iman eden kişi imanı sayesinde aklanmış sayılır. Nitekim, iyi işlerine bakmaksızın Tanrı'nın aklanmış saydığı kişinin mutluluğunu Davut da şöyle anlatır: “Ne mutlu suçları bağışlanmış, günahları örtülmüş olanlara! Günahı Rab tarafından sayılmayana ne mutlu!” (1-8. ayetler)

İbrahim'in övünecek hiçbir şeyi yoktu. Kendisi gerçekten doğru olduğu için Tanrı tarafından doğru sayılmadı. Aksine, Tanrı kendisini “*tanrı-sızı* aklayan” (5. ayet) iyi yürekli bir Tanrı olarak gösterdi. Yaratılış 15:6’da (yukarıdaki 3. ayette atıfta bulunulan ayette) bize söylendiği gibi, İbrahim kendi doğruluğu için çalışmak yerine, sadece “Tanrı’ya iman etti” ve böylece aklanmış (doğru) *sayıldı*.

O hâlde aklanmak, Tanrı’nın lütfederek “doğru” hükmünü verdiği bir günahkâr olmaktır. Doğru *ilan edilmektedir*, yavaş yavaş dönüşerek doğru *olmak* değildir. Aklanmak asla “daha doğru *olmak*” anlamına gelmez. Sonuçta “aklanma” hukuki bir terimdir, mahkeme salonunda “suçlu” ya da “suçsuz” ilan eden yargıçların dilinin bir parçasıdır.

Öte yandan, bu kelimeyi her gün nasıl kullandığınızı bir düşünün. Örneğin, babanızın sizi biraz şüpheli görünen bir şey yaparken yakaladığını varsayalım. Şimdi, adil bir adam olarak, size bağırarak yerine, “Kendini açıklayabilir misin lütfen? Orada yaptığın şeyden ötürü kendini ak-

layabilir misin?” diyor. Yani ne soruyor? Zaman-da geriye gitmenizi ve yaptığınız şeyi iyileştirmenizi istemiyor. “Aklamak” bu anlama gelmiyor. Sizden eyleminizin doğruluğunu kanıtlamanızı, öyle görünmese bile bunun doğru ve makul bir şey olduğunu kanıtlamanızı istiyor. Aklama bir değerlendirmeye, bir bildiri, bir hükümle ilgilidir.

Kutsal Kitap’ta da durum farklı değildir. Tanrı kendi önünde doğru bir konuma sahip olduğumuza dair *hükümünü* açıkladığında aklanmış oluruz. Kutsal Yazılar’da doğru kişi, çok sayıda iyi iş yapan ya da hiç günah işlememiş olan kişi değildir. Pavlus şöyle yazar: “*çalışmayan*, ama tanrısız aklayana iman eden kişi imanı sayesinde aklanmış sayılır” (5. ayet). Doğru kişiler tüm yanlışlarını düzeltmiş olanlar değil, Tanrı’nın “doğru” *hükümünü* verdiği *tanrısız* günahkârlardır. Aklanma, “iyi işlerine bakmaksızın Tanrı’nın aklanmış saydığı kişinin mutluluğu”dur (6. ayet).

Pavlus daha sonra Davut’un 32. Mezmur’daki sözlerinden yola çıkarak düşüncesini kanıtlamaya devam eder:

AKLANMA HER ŞEYİ DEĞİŞTİRİR

Ne mutlu suçları bağışlanmış, günahları örtülmüş olanlara! Günahı Rab tarafından sayılmayana ne mutlu! (Mez. 32:1-2’den alıntı yapan 7-8. ayetler).

Davut kutsanmış kişinin hiç günahı olmayan kişi anlamına gelmediğini gördü. Kutsanmış kişi, günahları “örtülmüş” olan ve Rab’bin günahlarını *saymayacağı* kişidir.

Hayatımda ilk kez Mesih’in benim kötülük yükümü taşıdığını gördüm; tüm suçlarımın sorumluluğunu kişisel olarak üstlenmişti. Tüm iğrenç yüküm onun günahsız başına yüklenmişti ve ben özgür olabileyim diye o bunu gönüllü olarak kabul etmişti.

Böylesine fedakâr bir sevginin beni dağıttığını itiraf etmekten utanmıyorum. Güçlü olduğumu sanıyordum. Ama ağladım.

Michael Green
Compelled by Joy: The Reflections of a Lifelong Evangelist

DÜŞÜNÜN veya TARTIŞIN

1. Martin Luther'in Romalılar mektubunu okuması, Tanrı'nın önünde doğru olma konusundaki anlayışını nasıl etkiledi?
2. Pavlus, Romalılara yazdığı mektubun ilk üç bölümünde insan suçluluğu ve mahkûmiyeti konusunda hangi ana mesajı iletiyor?
3. Pavlus, Romalılar 4'teki "aklanma" kavramını İbrahim örneğini kullanarak nasıl açıklıyor?
4. "Aklanma" terimi Kutsal Kitap bağlamında ne anlama gelmektedir ve kişinin eylemleri aracılığıyla doğru olmasından nasıl farklıdır?
5. Pavlus, işlerden bağımsız olarak imanla aklanma konusundaki argümanını desteklemek için Mezmur 32'deki Davut'un sözlerini nasıl kullanıyor?

Yeni Giysiler

Ama bu nasıl olabilir? Tanrı, tanrısızları nasıl “doğru” ilan edebilir? Yanıt basit ama derindir: yalnızca Mesih’te.

İsa çarmıhta bizim için günahımızın ölüm cezasını üstlendi. Bunu düşünmek için bir an durun; bu kişisel bir şeydir. O’na iman eden herkes O’nun bedeninin bir üyesi hâline gelir ve bu bedene olanları deneyimler. *Biz de O’nunla birlikte öldük.* Eski kimliğimiz çarmıha gerildi ve Mesih’le birlikte gömüldü (Kol. 2:12; Rom. 6:3). Artık bizim geçmişimiz günahımız değil, O’nun ölümüdür.

Ama çarmıhtan sonra, açıkça O’ndaki doğruluk bizim günahımızdan daha fazlaydı çünkü bir

kez günahımızı yükledikten sonra, ölüm artık O'nu tutamazdı. Bir kez günahı ve ölümü ölüme yolladığında, ölümün O'nun üzerinde daha fazla hak iddia etmesi mümkün değildi. Oğul, sevgisinin boyutunu bu kadar mükemmel bir şekilde gösterdiğinde, Baba biricik Oğlu'nu ölüme terk etmezdi. Bu yüzden O'nun doğruluğunu kanıtladı –ya da “akladı”– ve yaşama tamamen layık olduğunu ilan etti (1.Ti. 3:16).

Ve Mesih, Babası tarafından doğruluğu kanıtlanıp/aklanıp yaşama layık görüldüğünde, “*aklanmamız için diriltildi*” (Rom. 4:25). O “bizim doğruluğumuz” oldu (bkz. 1.Ko. 1:30; ayrıca bkz. Yer. 23:6). O'nun bedeninin üyeleri olan tüm imanlılar, O'nun Diriliş sabahı elde ettiği yaşam veren aklanmayı paylaşırlar. Böylece O'nda *bize* yeni yaşam verilir ve *biz* Tanrı'nın doğruluğunun ta kendisi oluruz (2.Ko. 5:21).

Bu nedenle elçi Pavlus'un isteği, “Mesih'i kazan[mak] ve Kutsal Yasa'ya dayanan kişisel doğruluğa değil, Mesih'e iman etmekle kazanılan, iman sonucu Tanrı'dan gelen doğruluğa sahip olarak *Mesih'te* bulun[maktır]” (Flp. 3:8-9). Pavlus, Mesih'in doğruluğunu, üzerimize giydiğimiz

bir giysi gibi görüyordu. Tanrı'nın önünde kendimizi kendi doğruluğumuzun incir yapraklarıyla giydirmeye çalışırız ama O bizi Mesih'in doğruluğuyla sevecen ve düzgün bir şekilde giydirebilir. Böylece Babamız'ın huzuruna Mesih'i giyinmiş olarak çıkarız.

Fransız Reformcu Jean Calvin bunun nasıl işlediğini göstermek için Yakup'un öyküsünü kullanmıştır:

Yakup, ilk doğan olma hakkını kendisi hak etmediği hâlde, kardeşinin giysilerine bürünerek ve kardeşinin kokusunu yayan giysisini giyerek [Yar. 27:27], babasına yaranmış, böylece kendi yararına, başkasının kimliğine bürünerek kutsamayı almıştır. Biz de aynı şekilde, Tanrı'nın gözünde doğru olduğumuzu kanıtlayabilmek için, ilk doğan kardeşimiz Mesih'in değerli saflığının altına saklanıyoruz. ... Ve bu gerçekten de doğrudur, çünkü kurtuluş için Tanrı'nın huzuruna çıkabilmeniz için O'nun kokusuyla güzel kokmalısınız ve kusurlarımız O'nun mükemmelliği tarafından örtülmeli ve gömülmelidir.

Calvin, Aden'e kadar uzanan Kutsal Kitap'a dayalı bir temayı ele alıyordu. Adem ve Havva giymek için kendilerine incir yaprağı dikmişlerdi (Yar. 3:7) ama Tanrı şefkatiyle onları ilk kurbanlık hayvanın derisiyle giydirdi (Yar. 3:21). Aynı şekilde, Tanrı'nın karşısına çıkmak için kendi çabalarımızla boş yere giyinmemize gerek yoktur: Tanrı'nın huzuruna Mesih'in doğruluğuyla uygun ve eksiksiz bir şekilde giyinmiş olarak çıkabiliriz. Aklanmış olmak, Baba Tanrı'nın huzuruna kendi doğruluğumla değil, mükemmel bir şekilde doğru olan ilk doğan kardeşimin doğruluğuyla giyinmiş olarak çıkmak demektir.

Bazıları doğruluğun bir kişiden diğerine aktarılacak bir şey olmadığını savunarak buna itiraz etmişlerdir. Ancak Hristiyanlar İsa'nın doğruluğunu bir şekilde mekân ve zaman aracılığıyla bize aktardığını hayal etmezler. O'nun doğruluğu bize giydirilmiştir çünkü biz gerçekten *O'ndayız*. Calvin'in dediği gibi:

Bizler Mesih'i bizden ayrı ve çok uzaktaymış gibi zihnimizde canlandırarak O'nun doğruluğunun bize aktarılacağını düşünmüyoruz.

Ancak, kısaca söylemek gerekirse, Mesih'i giyindiğimiz ve O'nun bedenine aşılandığımız için O bizi kendisiyle bir yapmaktadır.

Bu, aklanmanın Tanrı'nın beni "sanki hiç günah işlememişim gibi" görmesi olduğu şeklindeki basit fıkirden çok daha iyidir. Bu kelime oyunu ilk başta zekice görünüyor. Ben de Mesih'e iman ettiğimde, tamamen bağışlandığım ve yıkanıp temizlendiğim için çok minnettardım.

Ama bağışlanmış olsam da günah işlemeyi bırakmamıştım. Temiz sicilim çoktan kirlenmeye başlamıştı. Şimdi ne olacaktı? Yeniden aklanmam, Tanrı tarafından *yeniden* aklanmam mı gerekiyordu?

"Yeniden aklanma" düşüncesi, *doğru olan Mesih'teki* yeni kimliğimi tam olarak benimsemediğimi gösteriyordu. Benim doğruluğum davranışlarıma, duygularıma ya da sadakatime dayanmıyordu ve dayanmıyor; aksine, *Mesih* benim doğruluğumdur (1.Ko. 1:30). O, –dün, bugün ve sonsuza dek aynı olan (İbr. 13:8)– Tanrı'nın önündeki benim konumum ve durumumdur. Mevcut günahım, Hristiyan yaşamından *zevk al-*

mamı engelleyebilir ve engelleyecektir, ama O'ndaki kimliğimi asla değiştiremez.

Bu gerçek toplumumuzun kendine güvenme konusundaki acımasız ısrarından bizi ne kadar da rahatlatıyor. Kendine güvenme kulağa harika geliyor elbette, çünkü egomuza keyif veriyor. Ancak Tanrı'nın önünde kendimize güvenmemiz gerektiğini düşünürseniz duygusal bir iniş çıkış hâlinde olursunuz. Bir gün dua ettiğiniz ve kendinizi iyi hissettiğiniz için yükselirsiniz; ertesi gün dua etmediğiniz için moraliniz bozulur. Pazar günü huzurlu ama pazartesi günü perişan olursunuz çünkü *sizin* yaptıklarınıza ya da hissettiklerinize göre Tanrı'nın beğenisini kazanıp kaybettiğinizi sanırsınız. “O beni seviyor; sevmiyor.” Güvenimiz kendimize dayandığında içine düştüğümüz karmaşa budur.

İmanlılar kendi dindarlıklarından dolayı doğru değildirler. İsa şöyle demiştir: “Ben yaşadığım için siz de yaşayacaksınız” (Yu. 14:19). Eğer Mesih'e aitsem, o zaman benim olan, O'nun doğruluğu ve yaşamıdır. O hâlde tüm Hristiyanlar, ne kadar zayıf olurlarsa olsunlar, Charles Wesley'nin yüreklendirici sözlerini cesaretle söyleyebilirler:

YENİ GİYSİLER

Artık hiçbir mahkûmiyetten korkmam;
İsa ve O'ndaki her şey benimdir;
O'nda, diri Başım'da, canlı
Ve ilahi doğrulukla giyinmiş olarak,
Cesaretle sonsuz tahta yaklaşıyorum
Ve Mesih aracılığıyla tacı talep ediyorum.

Hayatımda ilk kez Tanrı'ya yaklaşmak için diz çöktüm. Bunu nasıl söyleyeceğimi tam olarak bilmiyordum ama ilk kez Tanrı'nın beni sevdiğini ve beni beklediğini fark ettim.

“Tanrım,” diye ağladım. “Hiçbir şeyim yok. Ben bir hiçim. Okuyamıyorum. Yazamıyorum.” Yetersizliğim beni boğuyordu. “Ailem beni istemiyor. Beni yukarı al, Tanrım, beni yukarı al. Yaptığım kötü şeyler için özür dilerim. Tanrım, beni affet ve beni hemen al.”

Anında sırtımdan ağır bir yükün kalktığını hissettim. Muazzam bir rahatlama ve huzur hissettim. İçimden akıp giden sevinç karşısında hayrete düştüm. Ben Afrika'daki milyonlarca çocuk arasında bir kenara atıl-

mış bir çocuktum ama İsa beni bulmuştu... Kendimi tamamen yeni bir yaratılışta hissediyordum. Tüm eski yaşam ve korku yok olmuş ve benim için her şey yeni olmuştu. Yirmi dört saat önce molotof kokteylleri için şişe toplarken asla hayal edemeyeceğim şekilde Tanrı'nın farkındaydım.

Stephen Lungu ve Anne Coomes
*Out of the Black Shadows:
The Amazing Transformation of Stephen
Lungu*

DÜŞÜNÜN veya TARTIŞIN

1. Mesih'in ölümü ve dirilişiyle kişisel özdeşleşme, bir imanlının geçmiş ve şimdiki kimliğini nasıl etkiler?
2. Mesih'in doğruluğunun kanıtlanmasının/aklanmasının ve dirilişinin imanlılar için önemi nedir?
3. Jean Calvin tarafından kullanılan Yakup'un öyküsü, Mesih'in doğruluğunun giydirilmesi fikrini nasıl açıklamaktadır?
4. Doğruluğun Mesih'ten imanlılara geçmesi kavramına yapılan itirazlar nelerdir ve bu bölüm bu itirazları nasıl ele almaktadır?
5. Kendine güvenmek yerine Mesih'e iman aracılığıyla aklanma anlayışı imanlılar için duygusal ve ruhsal istikrarı nasıl sağlar?

Şaşırtıcı Takas

Bir fahişe nasıl kraliçe olabilir ki? Belki bir peri masalında olabilir ama gerçek hayatta kesinlikle olamaz?

Luther, Kutsal Kitap'ta bulduğu aklanma müjdesini açıklamaya koyulduğunda, Kutsal Kitap'ın Mesih'in kilisesiyle evlenmesine ilişkin büyük, kapsayıcı öyküsünü anlattı (Yşa. 61:10-62:5; Vahiy 19:6-8). Bir kral (İsa'yı temsil ediyor) yoksul, borçlu bir kızla –aslında bir fahişeyle (bizi temsil ediyor)– evlenir. Kızın borçları ödenemeyecek kadar büyüktür ve sadece çok çalışarak asla kraliçe olamaz. Yine de kral ona âşık olur ve düğün günlerinde kız krala şöyle der: “Olduğum her şeyi sana veriyorum ve sahip olduğum her şeyi

seninle paylaşıyorum!” Bunun gibi, kız da tüm borçlarını ve utancını onunla paylaşır. Sonra kral ona şöyle der: “Olduğum her şeyi sana veriyorum ve sahip olduğum her şeyi seninle paylaşıyorum!” Bu sözlerle kral, tüm serveti ve krallığıyla birlikte kendini kıza verir.

Tek bir söz aracılığıyla, fahişe bir kraliçe olmuştur.

Bu, Müjde’nin büyük evlilik takası ya da sevinçli değiş tokuşudur. Büyük Güveyimiz Mesih, tüm günahımızı, ölümümüzü ve yargımızı aldı, çarmıhta taşıdı ve kanında boğdu. Daha sonra bize tüm doğruluğunu, kutsanmışlığını ve Babası’nın önündeki sevgili konumunu verdi. Bu nedenle, der Luther, günahkâr kişi “ölüm ve cehennem karşısında günahlarını güvenle sergileyebilir ve ‘Eğer ben günah işlediysem de, iman ettiğim Mesihim günah işlemedi ve O’nun olanlar benim, benim olanlar da O’nun’ diyebilir.”

Bu öykü, kurtuluş için “yapmamız” gereken –hatta çok çalışmamız gereken– tek işin iman olduğu şeklindeki kolay yanlış anlamayı düzeltir. Eğer durum böyle olsaydı, içgözlemsel olarak iman eylemini yeterince “yapıp yapmadığımızı”

merak etmek zorunda kalırdık. Bu takası “imanla aklanma” yerine “Tanrı’nın sözüyle aklanma” olarak tanımlamak daha yararlı olabilir, çünkü burada aklayan Tanrı’nın sözüdür, imanımız değil. “Yeterince imanım var mı?” diye sormamıza gerek yoktur. İman, basitçe Mesih’i kabul etmek, O’nu almak, O’na inanmaktır ve O yeterlidir.

Ayrıca Tanrı’nın önündeki konumumuzdan şüphe duyduğumuzda, ne kadar doğru olduğumuzu görmek için asla kendi içimize bakmamamız gerektiğini görürüz, çünkü doğruluğumuz giysilerimiz gibi *dışsaldır*. Güveyinin evlilik yeminini beyan etmesinin ardından, fahişe kadın kendi konumunun değiştiğini gördü. Bir kraliçe olmuştu. Bu konum, sanki sadece kraliçe gibi davrandıktan sonra kraliçe olmuş gibi, hiçbir zaman karakterindeki içsel bir değişime bağlı değildi.

İmanlı da böyledir: zamanla Mesih’e daha çok benzer ama asla daha doğru olmaz. Kendi kendisini geliştirmenin sonucu olarak değil, ilahi bir beyan ile tamamen Mesih’e ait olan doğruluk konumuna sahip olur. Kendi içinde bir günahkâr olarak kalır ve tökezlemeye ve başıboş dolaşma-

ya devam eder, ancak mükemmel ve asil Güveyi'nin doğru *konumuna* sahiptir. Aynı anda hem günahkâr hem de doğrudur; *kendisi* günahkârdır ve Mesih'in doğruluğu sayesinde mükemmel bir şekilde *konum olarak* doğrudur. Bu nedenle, yüreklerimizde ve yaşamlarımızda kalan tüm günahlara rağmen, Mesih'e iman eden bizler, Mesih bizimle birlikte mahkûm edilmeden mahkûm edilemeyiz. O'nun olan her şey bizimdir.

Yumuşak huylu bir vaiz olan Richard Sibbes bu nedenle şunları tavsiye etmiştir:

Sık sık kendi kendinize şunu düşünün: Ben neyim? Zavallı, günahkâr bir yaratığım; ama Mesih'te her şeye yanıt olan bir doğruluğum var. Ben kendimde zayıfım, ama Mesih güçlüdür ve ben O'nda güçlüyüm. Ben kendimde akılsızım, ama O'nda akıllıyım. Kendimde istediğim [yani eksik olan] her şeye O'nda sahibim. O benimdir ve O'nun doğruluğu benim doğruluğumdur, yani Tanrı-insanın doğruluğu. Bunu giyindiğim için, vicdana, cehenneme, gazaba ve her şeye

karşı güvendeyim. Günahlarımı her gün deneyimlesem de, benim olan ve on binlerin başı olan Mesih'te, içimdeki gûnahtan daha fazla doğruluk vardır.

O'nda güçlüyüm. O'nda bilgeyim. O'nda güvendeyim.

“Zincirlerim Düştü”

Hristiyanlığın en büyük edebi klasiklerinden biri John Bunyan'ın *Çarmih Yolcusu* adlı eseridir.

Mesleği çömlek tamirciliği olan Bunyan, sırtında altmış kiloluk bir örs ve ağır alet çantasıyla köy köy dolaşmaya alışkındı. Bu, kitaptaki baş karakterin sırtında taşıdığı büyük suçluluk yükü için bir model oldu (ta ki çarmıha gelinceye ve bu yük “omuzlarından kurtulup” onu çok rahatlatıncaya kadar).

Bunyan gençliğinde Martin Luther'e çok benziyordu: “Mesih beni affetmez” korkusuyla suçluluk duygusu onu umutsuzluğa sürüklemişti. Sonra Luther'le aynı keşfi yaptı:

Ama bir gün, tarladan geçerken, üstelik vicdanımda bazı lekeler varken, her şeyin doğru olmadığından korkarken, birdenbire ruhuma şu cümle düştü: “Senin doğruluğun göklerdedir”; ve ruhumun gözleriyle İsa Mesih’i Tanrı’nın sağında gördüm; işte benim doğruluğum oradadır; böylece nerede olursam olayım ya da ne yaparsam yapayım, Tanrı benim için, “Benim doğruluğumdan yoksun” diyemezdi, çünkü bu doğruluk O’nun önündeydi.

Başka bir deyişle, önemli olanın kendini ne kadar iyi hissettiği olmadığını gördü. Kendimi iyi ya da kötü hissedeyim,

benim doğruluğum dün, bugün ve sonsuza dek aynı olan İsa Mesih’in kendisiydi. Şimdi zincirlerim ayaklarımdan düştü, sıkıntılarımdan ve prangalarımdan kurtuldum... Tanrı’nın lütfu ve sevgisi sayesinde sevinç içinde evime döndüm

DÜŞÜNÜN veya TARTIŞIN

1. Luther'in evlilik benzetmesi, aklanma gerçeğini ve imanlının Mesih'le olan ilişkisini nasıl açıklamaktadır?
2. Kurtuluşa erişmek için iman konusunda çalışılması gerektiği fikri ne şekilde sorgulanmaktadır?
3. Fahişenin kraliçe oluşunun öyküsü, imanlının kendi imanı ya da çabalarından ziyade "Tanrı'nın sözüyle aklanma" kavramını açıklamaya nasıl yardımcı olur?
4. Bir imanlının içsel karakter gelişimi ile Mesih'teki doğru konumu arasındaki ilişki nedir?
5. Richard Sibbes'in tavsiyesi, süregelen günah ve yetersizlik duygularıyla mücadele eden imanlılara nasıl teselli sağlar?

– 5 –

Evet, Ama... Eylemleri ve İmanı Nasıl Açıklayabiliriz?

Şimdi bu büyük Müjde'nin neşesini kaçıran birkaç potansiyel sürçme taşını ele alalım. İlki Kutsal Kitap'ın kendisinden, Yakup'un mektubundan gelmektedir:

Kardeşlerim, bir kimse iyi eylemleri yokken imanı olduğunu söylese, bu neye yarar? Böylesi bir iman onu kurtarabilir mi? Bir erkek ya da kız kardeş çıplak ve günlük yiyecekten yoksunken, içinizden biri ona, “Esenlikle git, ısınmanı, doymanı dilerim” der, ama bedenin gereksindiklerini vermezse, bu neye ya-

rar? Bunun gibi, tek başına eylemsiz iman da ölüdür.

Ama biri şöyle diyebilir: “Senin imanın var, benimse eylemlerim.” Eylemlerin olmadan sen bana imanını göster, ben de sana imanımı eylemlerimle göstereyim. Sen Tanrı’nın bir olduğuna inanıyorsun, iyi ediyorsun. Cinler bile buna inanıyor ve titriyorlar! Ey akılsız adam, eylem olmadan imanın yararsız olduğuna kanıt mı istiyorsun? *Atamız İbrahim*, oğlu İshak’ı sunağın üzerinde Tanrı’ya adama *eylemiyle aklanmadı mı?* Görüyorsun, onun imanını eylemleriyle birlikte etkindi; imanını eylemleriyle tamamlandı. Böylelikle, “İbrahim Tanrı’ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı” diyen Kutsal Yazı yerine gelmiş oldu. İbrahim’e de Tanrı’nın dostu dendi. *Görürsünüz, insan yalnız imanla değil, eylemle de aklanır.* Aynı biçimde, ulakları konuk edip değişik bir yoldan geri gönderen fahişe Rahav da bu eylemiyle aklanmadı mı? Ruh-suz beden nasıl ölüyse, eylemsiz iman da ölüdür. (Yak. 2:14-26)

İlk bakışta Yakup, Pavlus’un öğrettiklerinden çok farklı bir şey söylüyormuş gibi görünüyor!

Ancak Yakup'un argümanına daha yakından baktığımızda, bu zorluk ortadan kalkmaktadır.

Yakup'un aklında İbrahim'in yaşamından iki olay vardır: Birincisi Yaratılış 15'te, ikincisi ise Yaratılış 22'de. Yaratılış 15:6'da (23. ayette atıfta bulunmaktadır), "İbrahim Tanrı'ya iman etti ve aklanmış sayıldı." Bu ayet Pavlus'un Romalılar 4'te yalnızca imanla aklandığımızı belirtmek için başvurduğu ayetin ta kendisidir. Sonra, Yaratılış 22'de, doğru sayıldıktan onlarca yıl *sonra*, İbrahim Tanrı'nın İshak'ı sunakta sunma emrine itaat etti (yukarıdaki 21. ayet).

Yakup'un bu iki bölümü vurgulamadaki amacı basittir: Yaratılış 22'de, Yaratılış 15'te doğru sayılan İbrahim'in doğru olduğu kanıtlanır, tıpkı Yaratılış 15'te sahip olduğu imanın diri bir iman olduğu kanıtlandığı gibi. Bu anlamda İbrahim eylemleri sayesinde "aklanmıştı". Burada Yakup'un aklanmayı kutsallıkta ya da doğrulukta bir büyüme süreci olarak hayal ettiğine dair bir anlam yoktur. Bu, İbrahim'in ve imanının bir değerlendirilmesi ya da doğruluğunun kanıtlanmasıdır. İbrahim'in Yaratılış 22'deki eylemleri, Yaratılış 15'te kendisine zaten sayılmış olan doğruluğa

katkıda bulunamaz; ama imanının hakikiliğini kanıtlar.

Yakup'un argümanını anlamanın tek yolu budur. Ne de olsa Yakup, sadece bazı gerçekleri kabul eden "iman" türünün (19. ayet) kurtaramayan ölü bir iman olduğunu savunmaktadır (17, 26. ayetler). Diri iman Mesih'e yürekten duyulan güvendir ve Tanrı'ya duyulan sevgi, değişen bir yaşam ve iyi eylemlerle kendini gösterir; tıpkı İbrahim'in Yaratılış 15'te ifade edilen imanının Yaratılış 22'deki eylemleriyle diri bir iman olduğunu kanıtlaması gibi.

Yaratılış 15'te İbrahim'in yaptığı gibi Rab'be güvenenler, onun gibi yalnızca imanla aklana-caklardır. Ancak böyle diri, kurtaran bir iman her zaman iyi eylemlerle meyve verecektir. Aklayan yalnızca imandır, ama aklayan iman asla yalnız değildir (22. ayet).

DÜŞÜNÜN veya TARTIŞIN

1. Yakup'un mektubundaki iman ve işler (eylemler) tartışması, Pavlus'un yalnızca imanla aklanma öğretisinden nasıl farklı görünmektedir?
2. İbrahim'in yaşamında Yakup'un atıfta bulunduğu iki önemli olay nedir ve bu olayların iman ve işlerle ilgili tartışmasıyla nasıl bir bağlantısı vardır?
3. Yakup'un "eylemle aklanma" kavramı, kişinin imanının gerçekliğini kanıtlama fıkriyle nasıl ilişkilidir?
4. Yakup "ölü iman" ile "diri iman" arasında nasıl bir ayırım yapmaktadır ve bu onun genel mesajını nasıl etkilemektedir?
5. "Aklayan yalnızca imandır, ama aklayan iman asla yalnız değildir" ifadesi Yakup'un ve Pavlus'un iman ve işler hakkındaki öğretileri ışığında nasıl anlaşılabilir?

– 6 –

Evet, Ama...
Günah İşlemeye
Devam Edecek miyiz?

Birçok kişinin aklanmayla ilgili bir başka endişesi de Kutsal Kitap'ta kutsal yaşama yönelik tüm çağrıları baltalayabileceğidir. Biz günah işlemeyi severiz. Tanrı bağışlamayı sever. Kurtuluş iyi eylemlerle kazanılmayan bir armağansa neden kutsal yaşamla uğraşalım? Eğer cennet bedavaysa, Hristiyanların “lütuf çoğalsın diye günah işlemeye devam” etmeleri gerekmez mi (Rom. 6:1)?

Ama bizim gördüğümüz hiç de bu değil. Tanrı'nın bize cennetten attığı doğruluk parçaları ya da kurtuluş topakları yoktur. Eğer aklanma bu şekilde olsaydı, evet, armağanı alır ve günah işle-

meye devam edebilirdik. Bunun yerine Tanrı bize Oğlu İsa Mesih'i verir. Ve O'nda –O'nu giyinmiş olarak– Mesih'in doğruluğuna sahibiz. O'nun doğruluğuna sahip olmamızın tek nedeni budur: çünkü O'na sahibiz. “Mesih'e iman sayesinde,” diye yazmıştı Luther, “Mesih'in doğruluğu bizim doğruluğumuz olur ve sahip olduğu her şey bizim olur; *daha doğrusu, O'nun kendisi bizim olur.*”

Kralla evlenen fahişeyi düşünün. Evet, krallığı alır ama kralla *onunla* birlikte yaşamak için evlenmiştir. Aynı şekilde, imanlılar da Mesih'e O'nu almak için gelirler; her şeyden önce cenneti, doğruluğu, yaşamı ya da başka bir bereketi elde etmek için değil, tüm bu diğer bereketlerin kendisinde bulunduğu Mesih'i elde etmek için. Yalnızca lütufla kurtuluş üzerine bu kadar ısrarla yazan elçi Pavlus'u ele alalım: Filipililere yazarken, arzusunun “cennette” değil, “Mesih'le birlikte” “olmak” ve dünyadan “ayrılmak” olduğunu beyan etmiştir (Flp. 1:23). Pavlus için cennetin en büyük cazibesi Mesih'ti.

Borçlu kızın kralla birlikte yaşarken kraliçe gibi olmayı öğrenmesi gibi, imanlılar da Mesih'i tanıyıp O'nunla birlikte yaşayarak değişirler. Me-

EVET, AMA... GÜNAH İŞLEMeye DEVAM EDECEK MİYİZ?

sih'in doğruluğunu giyinmiş olanlar Mesih'in dönüştürücü Ruhu'yla doludurlar. Sizi kendi benzerliğine dönüştürecek olan Mesih'le birleşmeden Mesih'in doğruluğu size giydirilmez. Kurtuluş O'dur: tüm doğruluk *O'ndadır* ve O'nu *tanımak* kutsallığın kalbidir.

Başka bir deyişle, yalnızca *lütüfla* kurtuluş, yalnızca *Mesih'le* kurtuluş demenin başka bir yoludur. O olmadan ne lütuf ne kurtuluş ne de doğruluk vardır. Bu nedenle, Pavlus'un öğrettiği gibi, lütuf bizleri dönüştürür:

Çünkü *Tanrı'nın* bütün insanlara kurtuluş sağlayan *lütüf* ortaya çıkmıştır. Bu lütuf, tanrısızlığı ve dünyasal arzuları reddedip şimdiki çağda sağduyulu, doğru, Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürebilmemiz için *bizi eğitiyor*. Bu arada, mübarek umudumuzun gerçekleşmesini, ulu Tanrı ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in yücelik içinde gelmesini bekliyoruz. Mesih *bizi her suçtan kurtarmak*, arıtıp kendisine ait, iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak üzere *kendini bizim için feda etti*. (Tit. 2:11-14)

Böylesine harika lütuf için Tanrı'ya yücelik olsun!

DÜŞÜNÜN veya TARTIŞIN

1. Yalnızca lütufla aklanma, kutsal yaşamın önemiyle ilgili endişeleri nasıl giderir?
2. İmanlıların aklandıklarında sadece Mesih'in armağanlarını değil, Mesih'in kendisini almaları ne anlama gelir?
3. Kralla evlenen fahişe benzetmesi Mesih'le birlikte yaşamamanın dönüştürücü gücünü nasıl açıklar?
4. Pavlus'un Titus 2:11-14'teki öğretisi, Tanrı'nın lütfunu dönüşmüş, Tanrı'ya yaraşır bir yaşamla ne şekilde ilişkilendirir?
5. “Yalnızca lütufla kurtuluş”u “yalnızca Mesih'le kurtuluş” olarak anlamak, Hristiyan kutsallığına bakış açısını nasıl etkiler?

Evet, Ama... Gerçekten Bilebilir miyim?

Bunu okurken sonsuz yaşama sahip olduğunuzdan emin olduğunuzu söyleyebilir misiniz? Yoksa bu güvenceyi mi arıyorsunuz?

Ne yazık ki, çok fazla sayıda Hristiyan sonsuz yaşama sahip olduklarına dair sağlam bir güvenceden yoksundur. Yine de elçi Yuhanna bu konuda açıkltı: “Tanrı Oğlu’nun adına iman eden sizlere, sonsuz yaşama sahip olduğunuzu *bilesiniz* diye bunları yazdım” (1.Yu. 5:13).

Şimdi, eğer bu yaşam herhangi bir şekilde bizim performansımıza ya da sadakat duygularımıza bağlıysa, sonsuz yaşama sahip olduğumuzu bilemeyiz. Ama aslında Yeni Antlaşma’nın tamamı

imanlıların bu güvenceye sahip olabileceklerini varsaymaktadır. Pavlus Filipililere şöyle yazar: “Rab’de her zaman sevinin; yine söylüyorum, sevinin!” (Flp. 4:4). Ancak Rab’den emin değilsem ve O’nun önündeki konumumdan emin değilsem nasıl sevinebilirim? İsa şöyle dedi: “Adlarınızın gökte yazılmış olmasına sevinin” (Lu. 10:20). Tekrar ediyorum, adımın orada yazılı olduğunu bilmeden nasıl sevinebilirim? Yeni Antlaşma’da diriliş umudundan söz edilirken, Mesih’le birlikte *dirileceğimi* bilmiyorsam, bu beni nasıl teselli edebilir?

Yalnızca imanla aklanma, teselli ve sevincin kapısını açan anahtardır. Tanrı’nın önündeki doğruluğum bana ve performansıma bağlıysa, endişeli ve perişan olurum. Tanrı bana karşı mı? O’ndan ayrı mı düştüm?

Bu tür bir kaygı, dua yaşamınızı felce uğratabilir. Tanrı’dan aldığınız tüm zevki yok edebilir. Etrafınızdaki herkes çok düzgün görünürken sadece kendi karmakarışıklığınızı görmek kiliseden uzaklaşmanıza ve Kutsal Kitabınız’ı açmaya cesaret edememenize neden olabilir.

EVET, AMA... GERÇEKTEN BİLEBİLİR MİYİM?

Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsanız, Luther'in güvenceyle mücadele eden bir arkadaşına verdiği şu tavsiyeyi okuyun:

Şeytan günahlarımızı yüzümüze vurup ölümlü ve cehennemi hak ettiğimizi söylediğinde şöyle konuşmalıyız: “Ölümü ve cehennem hak ettiğimi kabul ediyorum. Ne olmuş yani? Bu sonsuza dek lanetlenmeye mahkûm edileceğim anlamına mı geliyor? Kesinlikle hayır. Çünkü benim adıma acı çeken ve tatmin olan Biri'ni tanıyorum. Onun adı Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih'tir. O neredeyse, ben de orada olacağım.”

İşte bu yüzden aklanma tutunulması gereken çok tatlı bir gerçektir. Karanlığımızın ve kirliliğimizin farkında olan bizlerin, kutsal Tanrı'ya başarısızlığımız konusunda mutlak bir dürüstlikle *ve* Mesih sayesinde mutlak bir cesaretle yaklaşabileceğimiz anlamına gelir. Tanrı'nın önünde hem dürüstlüğe hem de cesarete sahip olmak zordur, ama yalnızca imanla aklanmanın bize verdiği şey budur.

Günahkâr ve tökezleyen imanlılar Mesih'te karşılıksız olarak doğru ilan edildikleri için, bizler kendimize güvenmeyiz. Tüm güvenimiz ancak Mesih'e ve *O'nun* yeterli doğruluğuna dayanabilir. Hiçbir günah bu Kuzu'nun kanından daha büyük değildir ve imanlılar O'nunla giydirilirler. Yargı günü korktuğumuz bir gün olmak zorunda değildir, çünkü o gün bize doğruluğunu veren dostumuz İsa'nın günüdür. Bu iyi haberi kavrayan herkese sunulan teselli, Heidelberg Kateşizmi'nin çarpıcı sözlerinde zekice yakalanmıştır:

Soru: O'nun, "Oradan dirileri ve ölüleri yargılamak için tekrar gelecek" olması sana nasıl teselli sağlar?

Cevap: Bütün elemelerimin ve eziyetlerimin içinde, başım dik bir şekilde, aynı Kişi'nin göklerden Yargıç olarak gelişini bekleyebilirim; O ki, benim uğruma hâlihazırda Tanrı'nın yargı kürsüsü önüne bizzat çıkmış ve üzerimden bütün laneti kaldırmıştır.

EVET, AMA... GERÇEKTEN BİLEBİLİR MİYİM?

Lanet ortadan kalkmıştır. Gerçekten de kaya gibi sağlam bir güvencenin tadını çıkarabiliriz.

Vaizin katıksız gerçekliği, Frances'i dinlemeye ve odaklanmaya ikna etmişti. Kutsal Ruh, geçtiğimiz aylar boyunca Kutsal Yazıların sözlerindeki gerçekleri açıklığa kavuşturmuştu. Gece yarısından kısa bir süre sonra, 1953 yılına girerken, bu genç kadın diri Mesih ile tanıştı. Ayin sona ererken Rahip, tövbe ve Mesih'e iman duasını tekrar etmek isteyenlerin orada kalmasını istedi ve onları Hristiyan yaşamı hakkında daha fazla şey dinlemeye davet etti...

Altmış yıl sonra o geceyi anlatan Frances şöyle demiştir: "Mesih'in varlığı o kadar canlıydı ki ... O'nun yoldaşlığının somut bir hissiyle evime geri döndüm."

Julia Cameron
*John Stott's Right Hand:
The Untold Story of Frances Whitehead*

DÜŞÜNÜN veya TARTIŞIN

1. Yuhanna 5:13'e göre, sonsuz yaşama sahip olduğumuzu nasıl bilebiliriz?
2. Sonsuz yaşam güvencemizde performans ya da duygular nasıl bir rol oynar?
3. Yalnızca imanla aklanmayı anlamak, sevincimizi ve rahatımızı nasıl etkiler?
4. Tanrı'nın önündeki konumumuzla ilgili kaygının ruhsal yaşamımız ve uygulamalarımız üzerinde nasıl bir etkisi vardır?
5. Mesih'in laneti kaldırdığını bilmek, Tanrı'nın önündeki güvenimizi nasıl etkiler?

– 8 –

“Haleluya! Ne Büyük Bir Kurtarıcı!

Bizse seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi.

– 1. Yuhanna 4:19

Basit gerçek şudur ki, önce O’nun sizi sevdiğini bilmediğiniz sürece Tanrı’yı sevemezsiniz. O’ndan zevk alabileceğiniz bir güvenliğe sahip olmadığınız sürece O’nu sevemezsiniz. Bu nedenle yalnızca imanla aklanma, sağlıklı Hristiyan yaşamının temel taşı olmalıdır. Bu olmadan Hristiyan yaşamına yönelemez ya da Tanrı’nın önünde gerçek bir sevinç ve bütünlüğe sahip olamazsınız.

Ancak Tanrı’nın ne kadar merhametli olduğunu ve sizin performansınıza göre değil, kendi iyiliğine göre size nasıl davrandığını gördüğünüz-

de, yüreğiniz O'nda esenlik bulacaktır. O hâlde aklanma, bizi Müjde'de sunulan bağışlamadan, Müjde'nin Bağışlayıcısı ve Yazarı'na götüren bir lütuf yolu çizer. Kendisinin ötesinde Tanrı'ya işaret eder. Bize lütuf gösterdiği için Tanrı'ya şükrederken, aynı zamanda ne kadar lütufkâr olduğunu, ne kadar güzel bir şekilde iyi yürekli ve merhametli olduğunu ortaya koyduğu için O'nu övmeye ve O'ndan zevk almaya başlarız.

Aklanmayı anlamadan, Tanrı'nın tümüyle sert olduğunu, zaten hayatlarını düzene koymuş olanları onaylayan biri olduğunu varsayabiliriz. Böyle bir Tanrı olsaydı böyle olmakta haklı olabilirdi, ama yüreklerimizi kazanması zor olurdu. Yine de, gerçekte, önce başarısızlıkları seven bir Tanrı görüyoruz. Martin Luther'in yazdığı gibi,

Tanrı sevgisi kendisini hoşnut edecek şeyi bulmaz, yaratır. ... Tanrı sevgisi günahkârları, kötü insanları, aptalları ve zayıfları onları doğru, iyi, bilge ve güçlü kılmak için sever. Tanrı'nın sevgisi iyilik aramak yerine, dışarı doğru akar ve iyilik bahşeder. Bu nedenle günahkârlar sevildikleri için çekicidirler; çekici oldukları için sevilmezler.

“HALELUYA! NE BÜYÜK BİR KURTARICI!”

Martin Luther bir keresinde var olduğunu düşündüğü merhametsiz Tanrı’dan nefret ettiğini söylemişti. Ama burada, önünde sadece şaşkınlık içinde yere kapanabileceğimiz bir Tanrı gördü.

Gelin, ey günahkârlar, zavallı ve muhtaç,
Zayıf ve yaralı, hasta ve acılı;
İsa sizi kurtarmaya hazır,
Merhamet, sevgi ve güçle dolu.

Gelin, ey susamışlar, gelin ve hoş gelin,
Tanrı’nın karşılıksız lütfunu yüceltin;
Gerçek inanç ve gerçek tövbe,
Sizi O’na yaklaştıran her lütfu yüceltin.

Ne vicdanınız sizi oyalasın,
Ne de zindelik hayalleri kurun;
O’nun istediği tek zindelik
O’na olan ihtiyacınızı hissetmektir.

Gelin, ey yorgun, yükü ağır,
Kayıp ve düşüşle harap olanlar;
Daha iyi olana kadar beklerseniz,
Asla ve asla gelemesiniz.

TANRI ÖNÜNDE DOĞRU

Kalkıp İsa'ya gideceğim!
O beni günahlarımdan kurtaracaktır.
Erdeminin zenginliği sayesinde,
O'nda sevinç ve yaşam vardır.

– Joseph Hart, 1759

“HALELUYA! NE BÜYÜK BİR KURTARICI!”

DÜŞÜNÜN veya TARTIŞIN

1. Tanrı'nın sevgisini anlamak, Tanrı'yı sevme yeteneğimizi nasıl etkiler?
2. Yalnızca imanla aklanma Hristiyan yaşamının temelini ne şekilde oluşturur?
3. Tanrı'nın iyi yürekliliğini ve merhame-tini görmek, O'nunla olan ilişkimizi nasıl etkiler?
4. Aklanmayı yanlış anlamak, Tanrı'ya bakışımızı nasıl şekillendirir?
5. Martin Luther'in Tanrı'nın sevgisine bakışı, kendi başarısızlıklarımıza ve lütuf ihtiyacımıza nasıl yaklaşmamız gerektiği konusunda ne ortaya koymaktadır?

Atıflar

“171. Thomas Bilney.” In John Foxe, *The Acts and Monuments of the Church*. Translated and edited by Josiah Pratt and John Stoughton. London: The Religious Tract Society, 1877.

Philip C. Bliss. “Man of Sorrows,’ What a Name,” 1875.

John Bunyan, *The Pilgrim’s Progress*. Auburn: Derby and Miller; Buffalo: Geo. H. Derby & Co., 1853.

———. *Grace Abounding to the Chief of Sinners. In The Works of John Bunyan*. Volume 1, *Experimental, Doctrinal, and Practical*. Edited by George Offor. Edinburgh: Banner of Truth, 1991.

John Calvin, *Institutes of Christian Religion*. Edited by John T. MacNeill. Translated by Ford Lewis Battles. Philadelphia: Westminster Press, 1960.

Martin Luther, “Preface to the Complete Edition of Luther’s Latin Writings.” *In Luther’s Works*.

Volume 34, *Career of the Reformer IV*. Edited by Lewis William Spitz and Helmut T. Lehmann. Philadelphia: Fortress; St. Louis, MO: Concordia, 1960.

_____. *The Freedom of the Christian; Heidelberg Disputation; Two Kinds of Righteousness*. In *Luther's Works*. Volume 31, *Career of the Reformer I*. Edited by Lewis William Spitz and Helmut T. Lehmann. Philadelphia: Fortress; St. Louis, MO: Concordia, 1960.

_____. "Letter to Jerome Weller." In *Luther: Letters of Spiritual Counsel*. Translated and edited by Theodore G. Tappert. Philadelphia: Westminster Press, 1955, 2006.

Richard Sibbes, *The Complete Works of Richard Sibbes*. Volume 2. Edited by Alexander B. Grosart. Edinburgh: Nichol, 1862.

William Tyndale, *A Pathway into the Holy Scripture*. In *The Works of the English Reformers: William Tyndale and John Frith*. Volume 2. Edited by Thomas Russell. London: Palmer, 1831.

Charles Wesley, "And Can It Be, That I Should Gain?" 1738.

Union

Kiliselerde ve yařamlarda reform öđretisinin devam etmesini destekliyoruz.

Union Yayınları, yeni nesil önderlere, Tanrı hakkında daha derin bir bilgiye sahip olmalarını sağlayan teoloji ile yatırım yapmaktadır. Kitaplardan ücretsiz çevrimiçi içeriğimize kadar, imanlıları ve kiliselerini yenileyecek, dönüştürecekle ve büyütecek üst düzey kaynaklar üretmeye kararlıyız.

Her yerdeki insanların Tanrı'yı tanımlarını, sevmelerini ve yaptıkları her şeyde O'nu yücelterek O'ndan zevk almalarını istiyoruz. Bu nedenle, ücretsiz çevrimiçi arşivimiz için yüzlerce ücretsiz makale, podcast, kitap bölümü ve video içeriği topladık. Ayrıca, İsa'nın gerçekleri, iyiliği ve güzelliğinde daha dolu dolu yaşamanıza yardımcı olmak için yeni yazılı, sesli ve görüntülü kaynaklar üretiyoruz.

Tanrı'dan zevk almanıza ve Mesih'te büyümenize yardımcı olacak reform kaynaklara açsanız, unionpublishing.org adresinden bizi ziyaret etmenizi çok isteriz.

